

[Socialministeren.]

Naar man, efter Socialreformens Vedtagelse, i December i Fjor kunde vedtage en Lov, der gik ud paa at yde, saa vidt jeg husker, 16—17 Mill. Kr. til dette Formaal, saa maa jeg virkelig, efter disse Udtalelser af Venstrepartiets Fører, Hr. Krag, udbede mig en Begrundelse for, hvorfor man i Aar ikke kan give 6 Mill. Kr. ud til det samme Formaal. Heroverfor at henvise til nogle Udtalelser af mig i April 1933, altsaa $\frac{1}{2}$ Aar før, da Venstre havde den modsatte Stilling, er jo ikke meget værd, men disse Udtalelser er i sig selv af den Karakter, at de ikke egner sig til at bruges saaledes, som Venstres Ordfører brugte dem. Nu skal der en vis Overvindelse for mig, da det er 13de Gang, jeg svarer paa det samme, til at behandle dette Problem, men — jeg skal gøre det.

Der forelaa ved Socialreformens Forelæggelse naturligvis et Budget over Arbejdsløhedskassernes Udgifter. Man maatte regne med den Arbejdsløshed, man kendte gennem Aarene, havde altsaa en Statistik for godt 20 Aar at virke med. Man talte dengang om den normale Arbejdsløshed, der laa omkring 10 pCt., og om den ekstraordinære Arbejdsløshed, der laa oppe omkring 20 pCt. Ud fra, at Arbejdsløhedskasserne med Fortsættelseskasserne jo var tænkt at skulle klare Forholdene ved en ekstraordinær Arbejdsløshed, udarbejdede man Opstillingen, idet man regnede med, at Arbejdsløhedskasserne med Fortsættelseskasser kunde klare det, man forstod ved ekstraordinær Arbejdsløshed, altsaa selv om Arbejdsløsheden vilde komme op omkring 20 pCt. Under Behandlingen af Socialreformen, i Folketinget gjorde jeg opmærksom paa, at Arbejdsløsheden var i saa stærk Stigning, at denne Beregning ikke vilde kunne holde. Jeg tror, man regnede med en Balance oprindelig paa 21 Mill. Kr., som jeg senere, da Forslaget blev fremsat i Forbindelse med Socialreformen, forhøjede til 24 Mill. Kr., og som under Forhandlingerne atter blev forhøjet til 30 Mill. Kr. Hvis Arbejdsløhedsudgifterne vilde andrage ca. 30 Mill. Kr. om Aaret, regnede jeg altsaa med — det er det, mine Udtalelser om ekstraordinær Arbejdsløshed sigter til, som jeg mange Gange har gjort opmærksom paa og dokumenteret —, at den Forsikring, man havde stillet op i Socialreformen, vilde kunne holde. Naturligvis kunde der komme et enkelt Kriseaar, det maatte man jo altid være forberedt paa, hvor man maatte træffe sine Foranstaltninger, som det er sagt af andre ærede Medlemmer. Derimod

ventede man ikke, da man udarbejdede dette Løvværk eller forhandlede i Udvalget, at man til Stadighed, eller i alt Fald i en Aarrække, skulde faa en ren Krisearbejdsløshed, thi det siger sig selv, at heroverfor kunde det beregnede Grundlag ikke holde.

Naar nu den ærede Ordfører for Venstre henviser til enkelte Udtalelser og siger, at disse Udtalelser, som han citerer — han citerer 3 og springer 10 andre over —, at disse tre Udtalelser dannede Grundlaget for Venstres Tilslutning til den Del af Socialreformen, som Arbejdsløhedsløvgivningen repræsenterer, saa er dette jo ikke rigtigt, og det er at give Venstre en saadan Uformuenhedsattest, som man i alt Fald aldeles ikke kan give Venstres Deltager i disse Forhandlinger, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Krag. Hvorledes det stiller sig med Hensyn til det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe), vil jeg lade ham selv bedømme. Men Venstres ærede Formand Hr. Krag kan man ikke give en saadan Uformuenhedsattest, at han ikke skulde have saa meget Kendskab til det foreliggende Beregningsgrundlag og almindelige statistiske og forsikringsmæssige Opgørelser, at han skulde have troet, at den Forsikringsordning, der var bygget op paa en samlet Udgift paa 30 Mill. Kr., kunde holde, naar Udgiften blev 60 Mill. Kr. Man kan maaske bilde Venstrebladens Læsere det ind, fordi de aldrig faar at vide, hvad jeg siger, men ikke Medlemmer i denne Sal, for de ved det modsatte. De ved tillige, at naar dette Spørgsmaal har været fremme og jeg er blevet direkte spurgt: hvordan staaer dette Forhold til de Udtalelser, der ledsager Socialreformen, før dens Gennemførelse og senere? saa har jeg svaret, og mest udførligt har jeg sagt det i Folketinget den 18. Oktober 1933 — ja, det er muligt, jeg har maattet sige det endnu udførligere nogle Gange senere, men her staaer det i hvert Fald udførligt i et Svar til Ordføreren for Det konservative Folkeparti Hr. Christnas Møller — efter først at have indrømmet, at der er enkelte Bemærkninger i de tidligere Forhandlinger, der er udtalt for skarpt, fordi de er faldet paa et Tidspunkt, da man ikke kunde forudsætte saa stor en Arbejdsløshed — ingen tænkte paa en Arbejdsløshed paa 200 000 om Aaret:

„Jeg har under den tidligere Forhandling sagt, at disse Bemærkninger var formet for skarpt, men at det jo ikke kunde narre nogen af dem, der i øvrigt havde fulgt Forhandlingerne, idet jeg 8 Gange under disse Forhandlinger havde sagt, at under Kriseforhold kunde den